

BÁLINT BÉLA VERSEI

NYOMTALAN

malomkő-zörej
odabenn
hámlik a kéreg
a tekervények felórlódnak
gondolattörmelék
hull a barázdákba
kiegyensúlyozott síkká morzsolódnak
a kilengések

zuhog tovább
megingathatatlanul
itt-ott
szinte esztelen kisuülés
gondolataim

JÁTÉK

Jan Lesniak: *Game*

gömbök
küklopsz könnyek
hulló körök

kékbe mártott
félszemű óriás a szirt

pattog a golyó
 a rulettasztalon
 zörejekre
 hasadnak a hangok
 elemeikre
 a tárgyak

ujjak karok
 arcok
 gömbök
 hulló körök

A HALÁL

Mintha elfelejtettem volna, merre menjek. Csak ültem az útszélen. Nem. Egy terem közepén ültem, lenn a márványszőnyegen. A kabát prémgallérja duzzadt nyakam körül. A balkonon körbe öregek jártak, többnyire asszonyok. Amelyik meghalt, elkapta a csövet, és csúszott lefelé. Mint a tűzoltók a riadó idején.

TESTÉBE SZIPPANT A TÁJ

Eleinte vakon topogtam. Majd egy új, tágabb, horizontont bontakozott ki előttem. Megszakadt a határvonal. Lassan, érzem, beépülök a tájba. Mint folyóhátton a hajnali pára felszálltakor. A tekintet méterről méterre mélyebbre hatol. Hal ugrik, feltűnnek a széjjelfutó körök az imént még vak csobbanások helyén. Később kirajzolódik a jobb, a bal part. A két szabálytalan sorvezető, melyek közt fogoly az ár.

A FELVONÓ

— Menjünk gyalog — habozott az idős nénike a lift bejáratánál. Bizalmatlanul vizsgálgatta az utasteret.
 — Hogy mehetne fölfelé, amikor itt a teteje — tört ki durcásan odabenn.
 Aztán a harmadik emeleten kiszálltak.

TÖREDÉK 2.

minden ív
új lendület. ál-lendület.
csonka,
súlytalan a szó. változtatni
félszegen kísérlem,
kísérled,
rendszeréből úgy látszik
kimozdíthatatlan.

TÖREDÉK 3.

poharam figyelem. párhuzamos
pályáikon légbuborékok
törik át a
közömbös fluidot.
számlálok. három-négy-öt és
indul egy a másik vonalon.
három-négy . . .
nemegyszer újra. szabályosság ez
vagy csak én látom bele
esztelen mozgásukba azt.
önmagam figyelem.
helyezném magam,
rendszerézném.
meghatározatlanul lebegek
ösztönök és esztelen határán.